

altsaa en aarlig Leie, der er dobbelt saa stor som selve Skibets Anskaffelsessum. At disse Forhold ere uheldige, erkjendes fra alle Sider. For at raade Bod derpaa foreslaar nu den aerede Minister, at vi bygge et Skib og lade Staten overtage Driften af Farten mellem Frederikshavn-Gøteborg. Hvad der har bevæget Mindretallet i Udvalget til at modsætte sig eller ikke tiltræde dette Forslag, er to King. For det Første har man Betænelighed ved at komme ind paa Statsdrift tilssøs, hvor Forholdene ere ganske andre end tillands. Ved Statsdrift tillands, altsaa Sernbanebrift, er Konkurrence ubeløstet, men ved Statsdrift tilssøs er Staten ikke istand til at udelukke Konkurrencen og altsaa udsat for langt betydeligere Tab, end det kan være udsat for tillands. Det er den ene Grund. Den anden Grund, der har bevæget os til ikke at gaa med til at bevilge dette iaar, er, at der foreligger et Tilbud fra den tidligere Fører af Dampskibet mellem Frederikshavn og Gøteborg, Føreren af Dampskibet „Avanti“, Kaptein Christiansen, hvilket gaar ud paa, at han vil staffe et Skib tilveie, der koster det Samme at anskaffe som det, her foreslaas anskaffet af Staten, altsaa et Skib, der vil medføre en Besparing af 300,000 Kr., og at han med dette Skib vil paatage sig Farten mellem Frederikshavn og Gøteborg paa de af Ministeriet nærmere fastsatte Betingelser uden noget Tilskud fra Statskassens Side. Dette Tilbud er blevet Udvalget meddeelt og er forekommet os saa fordelagtigt, at det ikke bør afvises. Det vil jo medføre betydelige Besparelser, ikke blot Besparelse af den Leiesum, som Staten nu maa give for at holde Routen mellem Frederikshavn og Gøteborg beseilet, idet den nævnte Skibsfører jo er villig til at overtage denne Route for ingen eller saa godt som ingen Godtgjørelse, men tillige Besparelse af hele den Sum af 300,000 Kr., der er foreslaaet til Anskaffelse af det nye Skib, og jeg vil gjøre aerede Medlemmer opmærksomme paa, at der paa Finantslovsforslaget jo allerede er bevilget anskaffet tvende nye Postdampskibe, og at dette altsaa vilde blive et tredje. Endelig vil det medføre den indirekte Besparelse, som det altid er at lade en saadan Route besørge ved privat Drift ifødetfor Statsdrift. At Routen skulde blive mindre forsvaerlig besørget paa den Maade, har Mindretallet ikke den mindste Grund til at antage; thi den paagjældende Skibsfører er netop den Mand, der indtil nu har ført Dampskibet „Avanti“ paa den Route, og hvem det skyldes, at Routen er kommen saa godt op, som den er, og har vundet den Trafik, som den har; det er særlig denne Mands Dygtighed som Skibsfører, den Regelmæssighed, hvormed han har holdt sin Fart gaende, der har bevirket, at det er blevet en saa stærkt befaret Route, hvad det ikke har været før. Jeg skal endnu gjøre opmærksom paa, at den paagjældende Skibsfører kun er en enkelt Person,

og at der ikke her er Tale om Forhandling med noget større Aktieselskab. Efter de Oplysninger, der foreligge for Udvalget, er det efter Mindretallets Mening utvivlsomt; men forøvrigt er dette jo en ganske irrelevant Sag, idet det ikke er vor Sag at blande os i private Kjøp og Salg mellem Aktieselskaber og forskjellige private Folk; det ligger jo aabenbart under vor Værdighed. I Genhold til nævnte Betragtninger er det altsaa, at Mindretallet tilraader ikke at tiltræde et Forslag, der efter vor Mening vilde blive meget dyrt for Statskassen. — Vædringsforslaget under Nr. 94 er stillet af Udvalget og gaar ud paa at indsætte en ny Post, saalydende: „Til Udvidelse af Havnen ved Frederikshavn: 150,000 Kr.“ Det er en ligefrem Følge af det om Frederikshavns Havn vedtagne Forslag paa Tilleggsbevillingsloven. Det er jo nemlig muligt, at den der givne Bevilling af 200,000 Kr. ikke vil kunne fuldtud benyttes af Ministeren i indberørende Finantsaar, og der maa da paa Finantsloven for næste Aar være en Bemyndigelse for Regjeringen til at kunne benytte Bevillingen næste Aar. Det er denne formelle Bemyndigelse, som Vædringsforslaget gaar ud paa at give. Jeg skal dernæst omtale de paa Vædringsforslagslisten under Nr. 95, 96, 97 og 98 opførte Forslag. Forslagene under Nr. 95 og 97 ere stillede af Indenrigsministeren og gaa ud paa atter at udstemme Ordene „under Frederiksborg Amtsraads Garanti“, der bleve tilføiede de tvende Bevillinger af Laan til Havnene ved Hundested og Lynæs. Udvalget har forhandlet med den aerede Minister om, hvad der forstaaes ved „Amtsraadets Garanti“, eller hvad det er for en Forpligtelse, Amtsraadet har overfor de Paagjældende med Hensyn til Kontrol med de paagjældende Havnes Bygning og overfor Statskassen. Det er da meddeelt Udvalget, at Amtsraadet har den Forpligtelse at kontrollere, at der af Havnekassens Indtægter forlods, forud for nogen anden Udgift, afholdes de til Afdrag og Renter paa Laanene nødvendige Udgifter, altsaa at sikke Statskassen, at den faar disse Afdrag og Renter, forsaavidt vedkommende Indtægter ere indgaaede i Havnekassen, eller, med andre Ord: Disse Udgifter skulde afholdes af Bruttoindtægten forud for andre Udgifter. En Sikkerhed er der altsaa opnaaet derigjennem for Statskassen, men kun under Forudsætning af, at Indtægterne overhovedet komme ind, thi hvad der ikke indkommer i Havnekassen, har Amtsraadet ingen Forpligtelse til at betale eller til at holde Statskassen skadesløs for. Dernæst har Amtsraadet en Forpligtelse til at paase, at Havnen vedligeholdes af, hvad der bliver tilovers af Havnekassens Indtægter, efterat disse Renter og Afdrag ere betalte, og naar der Intet maatte blive tilovers, og altsaa ingen Midler er til at vedligeholde Havnen, da er Amtsraadet forpligtet til selv at afholde Ud-